

לשחק בלשנוא

ישבתי עם חברה שלי בתחנה המרכזית בתל-אביב. חיכינו יחד לאוטובוס שייקח אותנו הביתה. ההמתנה הייתה ארוכה ומשעממת, וניסינו להעביר את הזמן ע"י כל מיני משחקי ניחושים וחיידות הגיון, אך עד מהרה המשחקים האלה נמאסו עלינו, ומצאנו את עצמינו משועממות ומתחילות לאבד את סבלנותנו. לפתע הציעה לי החברה: "מה דעתך שנשחק בלשנוא?"

"מה?", שאלתי.

בכלל לא הייתי בטוחה למה היא התכוונה.

"מה, את לא מכירה את המשחק 'לשחק בלשנוא'?", היא שאלה בפליאה, כאילו גדלנו שתינו על המשחק הזה מגיל צעיר.

"זה אפילו לא נשמע לי קצת מוכר. איזה מן משחק זה? ואיזה מן שם מוזר יש לו?"

"בואי אני אסביר לך", היא פתחה ואמרה, כשבקולה נשמע פתאום מרץ מחודש.

"זה משחק שממש תפור על מקומות כמו התחנה המרכזית. צריך שיהיו סביבנו הרבה אנשים שאנחנו לא מכירות. אפשר לשחק אותו גם במסעדות, או בשדה התעופה, או בכל מקום ציבורי אחר. אנחנו פשוט צריכות לבחור סתם מישהו שנמצא בטווח הראיה שלנו", היא המשיכה את ההסבר שלה בהתלהבות הולכת וגדלה. "וברגע שבחרנו אותו, אנחנו צריכות להתחיל לשנוא אותו".

"לא הבנתי", אמרתי. "מה 'לשנוא אותו'?, למה? סתם מישהו שאנחנו לא מכירות? ומה בכלל כיף בזה?"

"בואי ננסה סיבוב אחד, ואת כבר תראי למה אני מתכוונת", ענתה לי חברתי. "הנה, בואי ניקח לדוגמא את הבחור הזה שם, עם החולצה האדומה". היא הצביעה לכיוונו של בחור צעיר, שנראה בשנות העשרים המוקדמות שלו. "איזה מן בחור הולך עם חולצה כל כך נועזת?", היא אמרה. "מה, הוא חושב שהוא כזה מושלם, שהוא יכול ללבוש מה שהוא רוצה, בלי להתחשב במוסכמות החברתיות?"

"החולצה הזאת לא כל כך רעה בעיניי", אמרתי לחברתי.

"אוי, בחייך, תראי איזה מבט יש לו בעיניים. הוא מסתכל ככה על כל העוברים והשבים, כאילו בוחן אם הם ראויים להתייחסות של הוד מלכותו. איזה שחצן!"

"אני לא יודעת למה את מתכוונת. הוא סתם מסתכל על האנשים שסביבו, בדיוק כמו כל אחד אחר", הערתי.

אך חברתי המשיכה בשלה: "אני לא מאמינה... עכשיו הוא מוציא מהכיס סיגריה. ידעתי שהוא מהטיפוסים האלה שמעשנים במקומות ציבוריים. איזה הרגשת מחנק הוא בטח מפיץ בכל מקום שהוא מגיע אליו".

"נכון", נאלצתי להודות. העישון באמת הגעיל אותי, בעיקר כשהוא נמצא במקום ציבורי. "זה באמת לא בסדר מצידו".

"אוי, תראי עכשיו, הוא מוציא ספר מהתיק שלו. רואים מרחוק שהוא לא מצליח להבין ספרים רציניים, אני בטוחה שיש לו בבית רק ספרי קומיקס!"

"אני ממש שונאת אנשים שלא מצליחים להתייחס בכבוד לספרות איכותית", הערתי בכעס. "הם חושבים שכל החיים זה רק בדיחות וסיפורים טיפשיים".

"רואים על הפרצוף שלו שהוא לא רציני לגבי שום דבר בחיים שלו!", העירה חברתי בזעם מתגבר.

הבחור הצעיר קם ממקומו וניגש לקיוסק הסמוך.

"אני בשוק" העירה חברתי. "תראי איך הוא ניגש לקנות שתייה. הוא חייב לקנות קולה. מים כבר לא טובים בשבילו. הוא ממש מעורר רחמים, הוא חי את החיים שלו לפי פרסומות. אין לו שום דעה עצמית. הוא פשוט קונה את כל מה שמפרסמים בטלוויזיה". "וזה עוד מילא..." היא הוסיפה מיד, "תחשבי על זה שהוא לא מסוגל לדחות סיפוקים אפילו בדקה. הוא מרגיש צמא, הוא חייב מיד לקנות משהו לשתות. איפה קצת מתינות, איפה שיקול הדעת. קצת כבוד עצמי לא יזיק לו".

"כן..." נאנחתי "מילא אם הוא היה מזלזל רק בעצמו, אבל אני בטוחה שהוא מזלזל גם בבני המשפחה שלו, בהורים שלו", נידבתי רעיון. "הם בטח כבר לא כל כך צעירים, והוא לא משקיע אפילו שיחת טלפון אחת בשביל להתעניין בשלומם!"

"תראי, הוא מוציא עכשיו את הפלאפון שלו מהכיס. בטח הוא רוצה להתקשר לעוד אחד מהחברים הליצנים שלו, כל החבורה שלו מורכבת מחבר'ה כמוהו, אני בטוחה!"

החלטתי לעשות מעשה. "זהו, אני קמה והולכת לומר לו בדיוק מה אני חושבת על אנשים כמוהו. לא יתכן שהוריו המסכנים ישבו חולים בבית, כשהוא מבזבז את הזמן בשיחות טיפשיות עם חברים עצלנים כמוהו!", אמרתי כשאני מתרוממת מהספסל שלי, ומתכוונת לצעוד לכיוונו.

ברגע הזה חברתי אחזה בידי, כאילו מאבדת עניין, ואמרה: "טוב, תחזרי לשבת. בואי נעבור עכשיו לגברת ההיא עם הכלב הלבן".